

N:o 40. A.

Ensimmäisenä Sunnuntaina Pääsijäisestä.

Evank. Joh. 20: 19–31.

Koska siis sabbatin päivän ehtoo oli, ja ovet olivat suljetut, jossa opetuslapset kokoontuneet olivat, Juutalaisten pelvon tähden, tuli Jesus ja seiso heidän keskellensä, ja sanoi heille: rauha olkoon teille! Ja kuin hän sen sanonut oli, osotti hän heille kätensä ja kylkensä: niin opetuslapset ihastuivat, että he näkivät Herran. Ja Jesus taas sanoi heille: rauha olkoon teille! niinkuin Isä minun lähetti, niin minä myös lähetän teidän. Ja kun hän nämät sanonut oli, puhalsi hän heidän päällensä, ja sanoi heille: ottakaat Pyhä Henki. Joille te synnit anteeksi annatte, niille ne anteeksi annetaan, ja joille te ne pidätte, niille ne ovat pidetyt. Mutta Tuomas, yksi kahdestatoista kymmenestä, joka kaksoiseksi kutsutaan, ei ollut heidän kanssansa, koska Jesus tuli. Niin muut opetuslapset sanoivat hänelle: me näimme Herran. Mutta hän sanoi heille: ellen minä näe hänen käsissensä naulan reikää, ja pistä sormeani naulain siaan, ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko. Ja kahdeksan päivän perästä olivat opetuslapset taas sisällä, ja Tuomas heidän kanssansa. Niin Jesus tuli, kuin ovet suljetut olivat, ja seiso heidän keskellensä, ja sanoi: rauha olkoon teille! Sitte sanoi hän Tuomalle: pistä sormes tänne, ja katso minun käsiäni. Ja ojenna tänne kätes, ja pistä minun kylkeeni, ja älä ole epä-uskoinen, vaan uskovainen. Tuomas vastasi ja sanoi hänelle: minun Herrani ja minun Jumalani! Jesus sanoi hänelle: ettäs näit minun, Tuomas, niin sinä uskoit; autuaat ovat ne, jotka eivät näe, ja kuitenkin uskovat. Niin teki myös Jesus monta muuta merkkiä opetuslastensa nähden, jotka eivät tässä kirjassa ole kirjoitetut. Mutta nämät ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus Jumalan Poika, ja että te saisitte elämän, uskon kautta hänen nimeensä.

Tässä evankeliumissa ylistetään **uskon hedelmiä** ja näytetään sen oikea laatu ja luonto. Uskon hedelmiä ovat myöskin muiden muassa **rauha ja ilo**, ja P. Paavali Gal. 5: 22 luetlee monenlaisia hedelmiä sanoen: **Mutta Hengen hedelmä on: rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävyys, hyvyys, usko, hiljaisuus, puhtaus.** Tässä siis mainitaan nämäkin kaksi.

Ensiksi astuu Kristus tässä opetuslastensa keskelle, jotka siinä istuvat pelon ja hämmästyksen valtaamina levottomin sydämin täytyen joka hetki odottaa kuolemaa. Näiden luokse hän tulee, lohduttaa ja sanoo: **Rauha olkoon teille.** Tämä on yksi hedelmä.

Toiseksi seuraa näistä suloisista sanoista toinenkin hedelmä, kun he nimittäin tulevat Herran nähtyään iloisiksi. Sen jälkeen antaa hän edelleen uskolle vallan ja voiman kaiken yli, mitä taivaassa ja maassa on, kohottaen sen totisesti korkealle sanoessaan: **Niinkuin isä minun lähetti, niin minä myös lähetän teidän, ja vielä: Ottakaat Pyhä Henki. Joille te synnit anteeksi annatte, niille ne anteeksi annetaan, ja joille te ne pidätte, niille ne ovat pidetyt.** Nyt tahdomme tarkastella toista toisensa perästä.

Uskon, kuten usein olemme sanoneet, tulee olla sen laatuinen, että joka ainoa voi omistaa itselleen Herran Jesuksen Kristuksen

ylösnousemisen, josta nyt olemme kylliksi puhuneet. Ei siinä ole kylläksi, että ainoastaan uskotaan hänet ylösnousseksi kuolleista, sillä siitä ei seuraa iloa, ei rauhaa, ei voimaa eikä rohkeutta. Vaan sinun täytyy uskoa hänen nousseen sinun tähtesi, sinun hyväksesi, eikä asetetuksi kunniaan ainoastaan itse tähtensä, mutta sentähden että hän auttaisi sinua ja kaikkia, jotka uskovat häneen, ja että hänen ylösnousemisensa kautta synti, kuolema ja helvetti tykkänään voitettaisiin.

Tätä merkitsee nyt se kuvaus, että Kristus tulee sisään suljettujen ovien läpi ja seisautuu keskelle opetuslastensa joukkoa. Tämä seisominen ei mitään muuta ole, kuin että hän seisoo meidän sydämessämme, joten hän on keskellämme ja meidän omamme, samoin kuin hän tässä seisoo opetuslastensa keskellä. Kun hän nyt näin seisoo keskellä meidän sydäntämme, niin kuulemme heti hänen suloisien äänensä, kun hän sanoo omalletunnolle: Ole levollinen, ei ole mitään hätää, sinun syntisi on annettu anteeksi ja otettu pois, eivätkä ne enään saa sinua ensinkään vahingoittaa. Kun taasen Herra tässä astuu suljettujen ovien läpi ja on kulkenut puun ja kiven läpitse jättäen kuitenkin kaikki paikoilleen, ja mitään rikkomatta pääsee sentääkin heidän keskelle, niin on tällä osoitettu, millä tavalla Herra tulee meidän sydämeemme ja on meissä: tämä tapahtuu saarnaviran kautta. Koska siis Jumala on käskenyt sanaansa saarnata, niin ei meidän millään muotoa tule katsoa ylösnousemisen yhtäkään kuolevaista ihmistä, jolle Jumala on tämän sanan suuhun pannut, ettemme joutuisi siihen mieleen, että jokainen odottaisi itselleen alas taivaasta erityistä saarnaa, jolla Jumala itse omalla suullaan meille puhuisi. Kun hän siis jollekulle tahtoo antaa uskon, niin käyttää hän siihen välikappaleiksi inhimillistä saarnaa ja ulkonaista ääntyvää saarnaa.

Se juuri on lukittujen ovien läpi kulkemista, että hän sanan kautta tulee sydämeen mitään rikkomatta ja turmelematta. Kun nimittäin Jumalan sana tulee, niin se ei muserra omaatuntoa, ei hämmennä sydämen ymmärrystä eikä ulkonaisia aistimia. Mutta väärät opettajat, ne särkevät ovet ja akkunat, murtautuvat sisään kuin varkaat, eivät jätä mitään ehjäksi ja koskemattomaksi, vaan tekevät kaiken elämän, omantunnon, ymmärryksen ja mielen vääräksi, petolliseksi ja turmeltuneeksi. Semmoinen nyt on Jumalan sanan voima.

Siis on meillä kaksi kappaletta, **saarna** ja **usko**. Kun hän tulee luoksemme, on se saarna, kun hän taas asustaa meidän sydämessämme, on se usko. Ei siinä ole kylläksi, että hän seisoo nähtävänämme ja kuultavanamme, vaan hänen täytyy olla keskellä sydäntämme. Uskon hedelmä taasen on rauha, ei ainoastaan ulkonainen rauha, vaan se, josta Paavali Filipp. 4: 7 sanoo: **Jumalan ruha käy ylitse kaiken ymmärryksen**, mielen ja järjen. Ja missä tämä rauha on, siinä ei voida eikä saa tuomita järjen jälkeen. Tätä tahdomme vielä evanゲliumissamme tarkastella.

Ensiksi istuvat opetuslapset lukittujen ovien takana peläten suuresti juutalaisia, eivät uskalla pistäytyä ulos, kuolema on heillä silmäin edessä. Ulkonaisesti ovat he kyllä rauhassa, heille ei kukaan mitään tee, mutta sisällisesti vavahtelee heidän sydämensä tuntematta mitään rauhaa tai lepoa. Tämmöisen pelvon ja ahdistuksen vallitessa tulee Herra, rauhoittaa ja ilahuttaa heidän sydämensä, jolloin heidän pelkonsa poistuu, ei kuitenkaan sen kautta että heitä uhkaava vaara lakkaa, vaan sen kautta ettei heidän sydämensä koskaan enää pelkää. Sillä eihän tämän kautta tule poistetuksi eikä muutetuksi juutalaisten pahuus, sillä he kiukuttelevat ja raivoilevat kuten ennenkin, ja ulkonaisesti pysyy kaikki entisellään. Mutta opetuslapset muuttuvat sisällisesti, tulevat niin

rohkeiksi ja iloisiksi, että sanovat: **Me näimme Herran.** Näin rauhoittaa hän heidän sydämensä, niin että he lohdutettuina ja miehuullisina eivät enään ole juutalaisten raivosta mil-länsäkään.

Tämä se on oikea rauha, joka tyynnyttää ja rauhoittaa sydämen, ei silloin kuin mitään onnettomuutta ei ole käsillä, vaan juuri onnettomuuden ahdistassa, kun ulkonaisesti on pelkkä levottomuus silmäin edessä. Tämä on erotus maallisen ja hengellisen rauhan välillä. Maallinen rauha on siinä, että ulkonaista levottomuutta vaikuttava paha poistetaan. Jos esimerkiksi vihollinen on kaupungin edustalla, silloin vallitsee levottomuus, mutta kun viholliset ovat matkassaan, niin on rauha tullut takaisin. Sama on köyhyyden ja sairaudenkin laita, jos ne sinua painavat, ei sinulla lepoa ole, mutta niistä päästyäsi ja onnettomuudesta pelastuttuasi on sinulla taasen ulkonaisesti rauha ja tyytyväisyys. Mutta jos tällaista kärsii, ei toisenlaiseksi tule, vaan pysyy yhtä neuvottomana kummassakin tapauksessa, rauhaa nauttiessaankin on hänellä syytä pelätä sen kadottamista.

Mutta kristillisen ja hengellisen rauhan laita on aivan toinen. Vaikka ulkonaisesti onnettomuus ahdistaisikin, vaikka vihollinen, tauti, köyhyys, synti, perkele ja kuolema ehtimiseen piirittäisi, on kuitenkin sisällisesti sydämessä rauha, voima ja lohdutus, niin ettei se mistään onnettomuudesta välitä, onpa se vielä urheampi ja iloisempikin niiden ahdistassa kuin poissa ollessa. Siis on tämä rauha sellainen, joka on ja pysyy kaiken järjen ja kaikkein aistimuksien yläpuolella. Eihän järki voi käsittää mitään muuta kuin maailmallista eli ulkonaista rauhaa, sillä se ei jaksa siihen tyytyä eikä sitä ymmärtää, että kurjuudessa-kin voipi rauha vallita, eikä se tiedä, kuinka tulisi ihmistä rauhoittaa ja lohduttaa, jonka vuoksi sen mielestä rauhaa on silloin, kun pa-

ha on matkassaan. Mutta kun Jumalan henki tulee, antaa se ulkonaisen vastoinkäymisen jäädä ennalleen ja vahvistaa sen sijaan ihmisen tehden arasta pelkäämättömän sydämen, hätääntyneestä uljaan, levottomasta omastunnosta hiljaisen ja rauhallisen, niin että ihminen on uljas, rohkea ja iloinen juuri niissä asioissa, joista muutoin koko maailma on hämmästynyt.

Mistä hänelle tämä tulee? Uskosta Kristukseen. Jos minä nimittäin uskon oikein sydämeni pohjasta Herraan, niin että sydämeni voi totuudessa: Minun Herrani Kristus on ylösnousemisellaan voittanut minun hätäni, syntini, kuolemani ja kaiken pahan ja tahtoo niin olla minussa ja minun kanssani, ettei minulta mitään pidä puuttuman ruumiin eikä sielun puolesta, että minulla kaikkea kyllin olisi sekä ettei mikään onnettomuus minua voisi vahingoittaa – jos minä tämän uskon, niin on mahdotonta, että voisin tuntea itseni hätääntyneeksi ja araksi, vaikka kuinkakin synti ja kuolema minua painaisi. Ainahan on usko sanomassa: Jos sinua synti painaa, jos kuolema sinua kauhistaa, luo silmäsi Kristukseen, joka on sinun edestäsi kuollut ja noussut ylös ja kaiken onnettomuuden voittanut. Mikä sinua sitten vahingoittaa? Mitä sinulla vielä olisi peljättävää? Jos vielä jokin muu onnettomuus sinua hätyyttää, niinkuin sairaus tai köyhyys, käännä siitä silmäsi pois, pane järkesi kahleisiin, pakene Kristuksen turviin ja liity häneen, niin saat voimaa ja lohdutusta. Ei kerrassaan mikään sinua kohtaava onnettomuus voi sinua vahingoittaa eikä saada hätääntyneeksi, kun sinä vaan Kristukseen silmäsi luot ja uskot. Missä siis usko on, siinä se väkisinkin kasvat-
taa rauhan hedelmänsä.

Rauhasta seuraa nyt toinenkin hedelmä, niinkuin evankeliumissamme luetaan, kun Kristus lähestyi opetuslapsiaan sanoen: **Rauha olkoon teille! Ja kuin hän sen sanonut**

oli, osoitti hän heille kätensä ja kylkensä. Niin opetuslapset ihastuit, että he näit Herran. Kylläpä heillä oli syytäkin ilostua, sillä olihan se suurin ilo, mitä ihmisen sydän saattaa tuntea, että he näkivät Kristuksen. Tähän asti ovat he näytelleet meille omia käsiämme, se on: opettaneet meitä luottamaan omiin töihimme, joista ei mitään iloa ole seurannut. Mutta siitähän me iloisiksi tulemme, kun Kristuksen näemme. Ja se tapahtuu uskon kautta, sillä P. Paavali Room. 5: 1, 2 sanoo näin: **Että me siis olemme uskosta vanhurskaaksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta myös meillä oli tykökäymys uskossa tähän armohon, jossa me seisomme, ja kerskaamme meitämme Jumalan kunnian toivossa.**

Tässä meillä on se hedelmä, josta tunnetaan, kutka oikeita kristittyjä ovat. Ken ei nimittäin siinä rauhaa löydä, jossa maailmalla on pelkkä rauhattomuus, ja ken ei siinä iloa saa, missä maailmalla on pelkkää surua ja voivotusta, hän ei vielä ole kristitty eikä oikea uskovainen. Tätä veisataankin tähän aikaan kaikkialla virressä Herran ylösnousemista, mutta sitä ei melkein kukaan ymmärrä. Virren tekijällä on kyllä siitä ollut oikea käsitys, sillä hän ei siihen pysähdy, että Herra ainoastaan on ylösnoussut sanoessaan: **Kristus on ylösnoussut kaikesta vaivastaan, ikäänkuin siinä olisi kylläksi, vaan hän tarjoo sen meillekin lisäten: Siitä me kaikki iloitkaamme.** Mutta kuinka me voimme iloita hänestä, jos meillä ei ole mitään osaa hänestä, eikä hän ole meidän omamme? Jos minun siis tulee iloita hänestä, niin pitää hänen olla minun, niin että voin omistaa hänen omana tavaranani, josta minulle hyötyä lähtee. Ja lopuksi päättää virrentekijä: **Kristus tahtoo olla meidän lohdutuksemme,** niin ettei meillä saa eikä tule olla muuta lohdutusta kuin Kristus,

hän itse ja hän yksinään tahtoo se olla, johon meidän tulee kaikessa onnettomuudessamme turvata. Meidänhän hyödyksemme on hän kaiken voittanut ja ylösnousemisellaan lohduttaa hän kaikkia peljästyneitä omiatuntoja ja murheellisia sydämiä. Sen verran puhutaan evankeliumissamme uskosta ja sen hedelmistä.

Edelleen seuraa nyt saarnavirasta. Uskon voima ulottuu nyt rakkauteen. Eihän, näet, ole siinä vielä kylläksi, että minulla on Herra omanani ja minulla on kaikki lohdutukseni, rauhani ja iloni hänestä, vaan minun pitää siitä lähtien myös tehdä, kuten hän on tehnyt, sillä näin seuraa nyt tekstissä:

Niinkuin isä minun lähetti, niin minä myös lähetän teidän. Rakkauden ensimmäinen ja ylevin työ, jota kristityn tulee tehdä uskovaiseksi tultuaan, on se, että hän johdattaa muitakin ihmisiä uskoon, johon hän itsekin on päässyt. Tässä näet, että Kristus velvoittaa siihen jokaisen kristityn ja asettaa saarnaviran ulkonaisen sanan julistusta varten, sillä hän on itse esiintynyt tässä virassa ja ulkonaisella sanalla. Ymmärtäkäämme tämä, sillä meidän täytyy pitää se itsellemme sanottuna. Tämä on siis Herran sanojen tarkoitus: Teillä on nyt kyllältä minussa, rauha, ilo ja kaikki, mitä teillä tulee olla, omasta puolestanne ette enempää tarvitse, hankkikaa nyt itsellenne minun kuvani ja katsokaa siihen, kuten minä olen tehnyt, niin tehkää tekin. Isäni on minut lähettänyt maailmaan ainoastaan teidän tähtenne, että teitä auttaisin, ei itselleni hyödyksi. Sen olen minä saanut aikaan, olen kuollut teidän tähtenne ja antanut teille kaikki, mitä olen ja omistan. Tehkää siis tekin tätä muistaen näin, että tästä ruveten palvelette ja autatte jokaista; muutoinhan teillä ei olisi mitään maan päällä toimittamista, sillä uskossa on teillä kaikkea kylläksi. Sen vuoksi minä lähetän teidät maailmaan, niinkuin isä on minut lähettänyt. Se on: Jokainen kristitty ohjatkoon ja opetta-

koon lähimmäistään, että tämäkin Kristuksen tykö tulisi. Tätä valtaa siis ei ole annettu paaville ja piispoille yksistään, vaan kaikkia kristittyjä on käsketty julkisesti tunnustamaan uskoansa ja toisiakin uskoon saattamaan.

Kun sitten **toiseksi** olet tätä korkeinta työtä harjoittanut ja muillekin ihmisille totuuden tietä opettanut, niin muista tätä myöskin pitkittää ja jokaista palvella. Sitten seuraavat elämän esimerkit ja hyvät työt, joilla ällös kuitenkin pyri mitään ansaitsemaan ja hankimaan, koska sinulla jo ennestään on kaikki valmiina, mitä autuudeksesi tarvitset. Vielä antaa Kristus yhden käskyn, kun puhalttaa opetuslastensa päälle sanoen:

Ottakaat Pyhä Henki. Joille te synnit anteeksi annatte, niille ne anteeksi annetaan, ja joille te ne pidätte, niille ne ovat pidetyt. Tämä on suuri mahtava valta, jota kukaan ei voi kylläksi ylistää, kun kuolevaiselle ihmiselle, lihalle ja verelle, annetaan valta synnin, kuoleman, helvetin ja kaiken ylitse. Paavikin kerskaa hengellisestä oikeudesta saaneensa Kristukselta vallan kaikissa maallisissa ja hengellisissä asioissa, kuten oikea asianlaita olisikin, jos se oikein ymmärrettäisiin. Mutta hepä sovittavat sitä ajalliseen hallitukseen, jota ei Kristus tarkoita, vaan antaa hengellisen vallan ja hallituksen sanoen tähän tapaan: Kun te sanankin sanotte syntiselle, pitää sen oleman sanottu taivaissa ja yhtä pätevä, kuin itse Jumala taivaissa sen lausuisi, sillä hän on teidän suussanne, jonka vuoksi sillä on sama voima, kuin jos hän itse sen sanoisi. Onhan nyt totta, että kun Kristus, synnin ja helvetin Herra, sanaakaan sanoo ja lausuu sinulle: Sinun syntisi olkoot poissa, niin täytyy niiden olla matkassaan, eikä mikään voi sitä estää. Kun hän taas toisaalta sanoo: Sinun syntejäsi ei pidä sinulle anteeksi annettaman, niin ne jäävät anteeksi antamatta, niin ettet sinä, ei yksikään enkeli, ei pyhä ei-

kä mikään luontokappale voi syntejä anteeksi antaa, vaikka sinä kiduttaisit itsesi kuoliaaksi-kin.

Aivan sama valta on jokaisella kristityllä, koska Kristus on meidät tehnyt osallisiksi kaikesta voimastaan ja vallastaan. Eikä hän hallitse ruumiillisesti vaan hengellisesti, kuten hänen kristittynsäkin hengellisesti, sillä hän ei sano: Tämän kaupungin, tämän maan, tämän hiippakunnan tai kuningaskunnan pitää sinun omistaman ja hallitseman, kuten paavi tekee, vaan näin sanoo hän: Sellainen valta teillä olkoon, että te synnit päästätte tai pidätte. Tämä valta koskee siis omiatuntoja, niin että minä Jumalan sanan voimassa voin lausua tuomion, joka omantunnon sitoo, ja jota ei yksikään luontokappale pysty muuttamaan tai purkamaan, ei synti, ei maailma eikä perkele; tämä on kristityn oikea valta. Mutta tällä ei ole annettu valta hallita ruumista, maata ja ihmisiä maallisen vallanpidon mukaan, vaan paljoa korkeampi ja jalompi valta, jota ei käy mihinkään muuhun edes vertaaminenkaan.

Meidän tulee siis kiittää Jumalaa, että nyt tunnemme tämän suuren voiman ja kunnian, joka meille Kristuksen kautta on annettu yksinkertaisessa sanassa, jota P. Paavalikin Efes. 1: 3 korkealle ylistää ja kohottaa sanoessaan: **Kiitetty olkoon Jumala ja meidän Herran Jesuksen Kristuksen Isä joka meitä on siunannut kaikkinaisella hengellisellä siunauksella taivaallisissa Kristuksen kautta, ja edelleen 2: 5–10: Jumala on meitä Kristuksen kanssa eläväksi tehnyt; ja on meidän ynnä hänen kanssansa herättänyt ja istuttanut taivaallisiin menoihin Kristuksessa Jeesuksessa. Että hän tulevaisilla asioilla hänen ylönpalttisen armonsa rikkauden hänen hyvydestänsä meidän kohtaamme Kristuksessa Jeesuksessa osoittais. Sillä armosta olette te autuaaksi tulleet, uskon kautta, ja ette itse teistänne. Jumalan lahja**

se on; ei töistä, ettei yksikään itsiänsä kerskais. Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviin töihin, joihin Jumala meidän on jo ennen vaeltamaan valmistanut.

Katsoppas, mikä suuri ääretön lohdutus meillä siinä on, että Jumala herättää meissä saman voiman, jota hän Kristuksessa harjoittaa, ja antaa meille yhtäläisen vallan. Samoin kuin hän on asettanut Kristuksen taivaalliseen menoon, yläpuolelle kaikkea valtaa, mahtia, voimaa ja kaikkea, mitä mainita taidetaan, samoin on hän meidätkin asettanut sellaiseen valta-asemaan, niin että uskovaisella on kaikki voima taivaan ja maan ylitse. Tämä valta on meillä hänen jälkeensä jättämässään sanassa ja aivan yhtä voimakkaana meidän niitä lausuessamme, kuin jos hän itse vaeltaisi maan päällä ja lausuisi ne siinä majesteettudessa ja kunnian loisteessa, joka hänellä nyt on. Ja tämä on se voima, joka meillä on hänen ylösnousemisestaan ja taivaaseen astumisestaan. Tässä antaa hän meille vallan kuolettaa ja eläväksi tehdä, antaa perkeleelle ja ottaa perkeleeltä.

Kuitenkin meneteltäköön varovasti, ettei tehdä kuten paavi. He, näetkös, ovat asian siksi vääntäneet, kuin kuuluisi heille muka sellainen valta, että kun ja mitä he sanovat, niin sitten pitäisi tapahtuman sen vuoksi, että he niin ovat lausuneet. Eipä niinkään, sellaista valtaa ei sinulla ole, vaan ainoastaan jumalallisella majesteetilla. He sanovat näin: Kun paavi sanan lausuu ja sanoo: ”sinun syntisi ovat anteeksi annetut”, silloin ne muka ovatkin matkassaan, vaikka sinulla ei olisi rahtuakaan katumusta eikä uskoa. Näin luulevat he omistavansa vallan avata ja sulkea taivaan, ottaa ja antaa sen, sijoittaa taivaaseen tai viskata helvettiin. Mutta kaukana siitä. Tästähän seuraisi, että meidän autuutemme riippuisi ihmisten teoista, voimista ja vallasta. Koska siis

tämä on vastoin koko Raamattua, ei se myös voi niin olla, että sinun taivasta avatessasi ja sulkiessasi taivaan myös pitäisi sen vuoksi olla avattuna ja suljettuna. Pitää sentähden oikein ymmärrettämän Kristuksen sanat: **Joille te synnit anteeksi annatte, niille ne anteeksi annetaan, ja joille te ne pidätte, niille ne ovat pidetyt**, joiden mukaan valta ei ole annettu sanojalle vaan uskovaisille. Puhujan ja uskovaisen valta taasen on niin kaukana toisistaan kuin taivas on maasta.

Jumala on antanut meille sanansa ja valan puhua, mutta ei siitä siltä seuraa, että näin pitää tapahtua. Saarnasihän Kristuskin ja opetti sanaa, vaan kuitenkin eivät kaikki kuulijat sitä uskoneet eikä kaikin paikoin tapahtunut hänen sanojensa mukaan, vaikka se kuitenkin oli Jumalan sana. Sen vuoksi tarkoittaa Kristus sanoillaan tätä: Se valta olkoon teillä, että te sanaa puhutte ja evankeliumia siihen tapaan saarnaatte, että joka uskoo, sille annetaan synnit anteeksi, mutta joka ei usko, sille niitä ei anteeksi anneta. Mutta teillä ei ole valta uskoa tehdä. Onhan suuri erotus istuttamisen ja kasvun antamisen välillä, kuten Paavali 1 Kor. 3: 6 sanoo: **Minä olen istuttanut, Apollo on kastanut, mutta Jumala on kasvun antanut.** Meille ei siis ole valtaa annettu Herroina hallitaksemme, vaan ollaksemme apulaisia ja palvelijoita, jotka saarnaisimme sanaa ja kehoitaisimme sen kautta ihmisiä uskoon. Jos sinä siis uskot sanan, niin sinä saat tällaisen vallan, mutta ellet usko, niin ei minun puheestani ja saarnastani mitään apua ole, vaikka se Jumalan sanaa olisikin, etkä tee minua kunniattomaksi ja häväistyksiksi vaan itse Jumalan.

Epäusko siis ei mitään muuta ole kuin Jumalan häpäisemistä, joka herjaa Jumalaa valetelijaksi. Jos minä nimittäin sanon: ”sinun syntisi ovat sinulle anteeksi annetut Jumalan nimeen”, ja sinä et sitä usko, niin tekisit aivan

samoin kuin jos sanoisit: Kuka tietää, tokko tuo onkaan totta ja lieneekö se sinun täysi tarkoituksesi. Näin herjaat sinä Jumalaa ja hänen sanaansa valheelliseksi, jonka vuoksi parempi olisi, että pysyisit loitolla sanasta, jos et sitä usko. Jumala, näet, ei tahdo sitä hal-

vempana pitää, että joku ihminen saarnaa hänen sanaansa, kuin jos hän sen itse tekisi. Tämä nyt on se valta, jonka Jumala jokaiselle kristitylle on antanut, josta ennen olemme paljon ja usein puhuneet, niin että tämä riittääköön. Amen.